

Viktar Zsibul

Játék

*Amikor már mindenki elaludt
felkelek
kinyitom a szekrényt
és benyúlok a felső polcra
ahol a Világegyetem van
oda tették el előlem a felnőttek
nem engedik hogy hozzáérjek
félnek
hogyan elrontom
vagy ő engem
És én csendben kiviszem
a feje tetejére állítom
előveszem a csavarhúzókat
és kinyitom
és belesek
izgalmas ami benne van
hogyan áll össze
örömmel
temetkezem belé
De ne féljete
óvatos leszek
megmostam a kezem
csak játszom kicsit
aztán visszacsinálom mindent
és visszarakom a helyére*

A Vízalatti Nap Szentélye

*Almacsutkák vagyunk az Örökkévalóság Fáján.
Vajon mi sarjad ki belőlünk, amikor
a ringatózó ágakról egyenként a földre esünk?
Vajon mi történik, ha egymás torzsájába
eresztünk gyökeret?*

*Alighanem a végtelen
köt majd össze az eredendő káosszal,
alighanem zavarodott
civilizáciánk izzadt tetemén
hatolunk majd át.*

*Jól tudom:
mindenkire, aki átéli
saját halhatatlanságát,
összszemzeti amnézia vár.*

*A Vízalatti Nap Szentélyében
egy perc csönd
ezer évig tart.*

*Eljön a kövek és az üres üvegek
gyűjtögetésének ideje.*

*Egy új ókort építünk,
de ez valójában csak egy optikai
csalódás lesz.*

(Izabela Korybut-Daszkiewicz lengyel fordítása alapján)

Viktar Zsibul (1978–) belorusz költő, performer, kritikus és irodalomtörténész, a Minszki Egyetem docense. Eddig négy verseskötete jelent meg. Avantgárd és futurista ihletésű verseket ír. Minszkben él.

Sipos Tamás fordításai